

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Tudi na videz mrtev tramp je namreč šinil pokonci, upal je, da mu ne bo težko uiti, ker so vsi gledali samo za cornelom. Pognal se je mimo ognja, pa prav v tistem trenutku je v silnem skoku priletel tudi Old Firehand čez plamen in trčil v njega. Zgrabil ga je, dvignil in treščil ob tla ter zaklical tovarišem:

»Zvežite ga! Pa počakajte!«

In spet je planil za cornelom, ki je bil že blizu roba jase. Dvignil je puško k licu.

Toda trdo za beguncem je hitel Droll, ga zakrival in bil strelu napoti. Zaman je iskal Old Firehand priliko za varen strel.

Cornel je bežal za življenje, pa Droll bi ga bil dohitel, da ga ni ovirala dolga, mahedrava suknja, ki je bila za tak let zelo nerodna. Jezno je vržal Old Firehand puško v stran, izdril samokres in se tudi sam pognal za cornelom.

»Stojte — stojte —!« je klical Drollu.

Pa Droll se ni zmenil za klicanje in cornel je izginil v temi med drevjem.

»Stojte vendar, Droll, stojte za božjo voljo —!« se je jezil Old Firehand. Le tri korake je še bil za njim.

»Moram ga imeti — moram!« je z prevpitim glasom sopol Droll in šinil med drevje.

Old Firehand je obstal, zamahnil z roko za njima, se vrnil k ognju pa sédel, kot da se nič ni zgodilo.

VIII.

Načrti.

Začudeni so ga gledali drvarji.

»Sami se vračate —?« je vprašal stari Missourijec.

Old Firehand je skomizgnil.

»Hm —! Kakor vidite!«

»Ga ni bilo mogoče več prijati —?«

»Prav lahko bi ga bil prijel, da mi ni prišel vmes —!« ale preklicani tramp!«

»Škoda —! Glavo bi stavil, da je tisti, ki ga že leta iščem —. In prav on nam je ušel —!«

»No, — najmanj se smete pritoževati vi, Blenter, da je ušel!«

Osupel ga je gledal.

»Zakaj vprav jaz —?«

»Ker ste vi krivil!«

»Jaz —?« je zategnil užaljen. »Ne razumem —! Spoštujem vas, sir, in cenim, pa razložiti mi le morate, kako mislite!«

»Ne bo težko razložiti.«

Kdo je preiskal mrtvega trampa, ki je prejle oživel kar iznenada?«

»Jaz.«

»Pa ste mislili, da je mrtev! Kako se more takle izkušen rafter in lovec, kakor ste vi, kako se more, pravim, zmotiti ter pogledati živega človeka za mrtvega —?«

In kdo mu je izpraznil žepa in pobral orožje?«

Rafter je bil v hudi zadregi.

»Tudi jaz.«

»Nož ste mu pa pustili!«

»Saj ga ni imel!«

»Skril ga je. Saj ste videli, da je imel cornel nož, ko je pobegnil. Dovolj visoko ga je dvignil! In kdo mu ga je dal?«

»Hm —!«

»Navidezno mrtvi tramp! Prej pa mu je še prerezal vezi na nogah.«

Zalosten je gledal Blenter.

»Mislite, da je bilo res takó —?«

»Sami ga vprašajte! Tamle ležil!«

Blenter je sunil trampa z noge in ga z grožnjami prisilil, da mu je odgovarjal. Vse je priznal.

Stari drvar se je grabil za lase, ves nesrečen stopal gori in doli ter godel:

»Samega sebe bi oklofotal —! Taka neumnost se v Zedinjenih državah še ni pripetila —! Sam sem vsega kriv —! Iščem ga leta in leta, in ko ga nazadnje najdem, mu sam ponudim priliko, da uide —!«

»Da je res tisti, ki ga iščete, je sam dokazal! Mirno bi bil počakal, da mu pogledamo nogo, če bi ne imel na njej brazgotine! Radi dolarjev se ni bal. Sam dobro ve, da ga radi tiste tatvine ne smemo in ne moremo kaznovati, po postavah prerije bi ga moral inženjer sam tožiti.«

Tudi Droll se je vrnil. Slabe volje je bil.

»No —?« ga je zbodel Old Firehand. »Ga imate —?«

»Ne!« je zagodrnjal.

»Pa ste dirjali za njim, da vas je komaj dohajala vaša mahedrava halja!«

»Daleč sem tekel za njim, se zaletel v pol tucata dreves pa obstal in poslušal. In ker nič ni bilo slišati, sem se vrnil. Predaleč je že bil.«

Old Firehand je cenil čudaškega lovca, ne bil bi ga rad osramotil pred rafterji, prizanesljivo se mu je nasmehnil in dejal:

»Ali niste slišali, kaj sem vam nekajkratizaklical?«

»Tisto sem seveda slišal.«

»No, — zakaj pa niste obstali?«

»Za vsako ceno bi bil rad dobil lopova.«

»Pa ste letali po gozdu za njim?«

»Kaj pa bi naj bil storil —?« je godrnjal Droll.

»Bi mar naj bil on letal za menoj —?«

»Seveda ne!« se je smejal Old Firehand. »Ampak če mislite koga v gozdu prijati, ga morate videti ali pa vsaj slišati. Videli ga niste, ker je tema, slišali pa tudi ne, ker je šum vaših skokov in klopotanje vaše ohlapne sukne glušilo njegove korake.«

Droll je zazijal.

»Tisto je seveda res —! Obstal bi naj bil —?«

»Seveda!«

»Hm —! Kdo vas naj razume —! Če obstojim, mi zbeži pa lahko vso večnost stojim v gozdu in čakam na njega —. Ali pa mar mislite takó, da bi se bil sam in prostovoljno vrnil in se podal v moje naročje?«

»Tisto ne. Navihan lopov je in ne vem, kaj bi stavil, da vobče ni bežal daleč. Skril se je blizu gozdnega roba za drevo in vas lepo mirno pustil mimo.«

Še huje je zijal Droll.

»Kaj —? Kakó —? Mimo —? Čujte, če je res, kar pravite, sem seveda največji osel, kar jih hodí po državah!«

»Prav gotovo je taka!«

In zato sem vam klical, da obstojte. Legli bi bili v gozdu in poslušali trdo ob tleh. Gozdna tla bolje prevajajo zvok ko zrak, slišali bi bili njegov korak in si iz zvoka preračunali smer, kam beži. In če je, kakor sodim, res obstal, bi ga bili zalezovali in prijeli. Saj v zalezovanju ste mojster, to dobro vem!«

»Bi rekel —! je dejal Droll potolažen. »In — hm! Če razmišljam o vaših besedah, se mi zdi, da ste čisto prav povedali —. Neumnost sem zagrešil, zelo veliko neumnost —!«

Ampak saj se bo dala popraviti? Kaj mislite, sir?«

»Mogoče. Pa lahko ne bo.«

Počakali bomo pa jutri ob svitu poiskali njegovo sled. Če jo najdemo, ga najbrž še dohitimo.«

»Zasledovati ga mislite, sir?« je vprašal Blenter.

»Vsekakor. Droll in Fred ga iščeta, kolikor sem slišal, pa tudi vi. In tudi naša lastna varnost zahteva, da ga ne smemo pustiti izpred oči. Skušal se bo maščevati za odrezane uhlje in za poraz.«

Sodim torej, da pojdemo za njim. Najbrž bo zbežal globlje na zapad in tja smo tudi sami namenjeni. Ne bom zašel daleč s poti, če grem za njim.«

»Sir,« je dejal Blenter proseče, »ali se vam smem pridružiti?«

»Zelo bi me veselilo!« je prijazno sprejel Old Firehand ponudbo.

(Dalje sledi.)

Prepozno.

Leta 1922 je izginil dr. Jurij Hillgrasse, ki je deloval na severno-ameriškem vseučilišču v Los Angelesu, brez sledi iz svojega stanovanja. Brez prave pameti je blodil okrog po Ameriki in se je končno zatekel v majhno mestece Ulica v državi Njujork. Tamkaj se je preživljal z beračenjem, dokler ni podlegel leta 1925 pljučnici. Nikdar se ni mogel več spomniti, kako in kaj je bilo z njim v prejšnjem življenju, ko je bil pri pameti. Šele pet let po njegovi smrti je odkril odvetnik njegovega očeta, kaj je postalo iz sina. Ta advokat je zmešanega profesorja leta 1923 iskal zaman po celem svetu, da bi mu predal lepo dediščino tri četrt milijona dolarjev.

2000 ur navije vsak dan

Na vseučilišču v Njujorku obstoja znamenita Jamesa Arthura zbirka raznih ur. Dolžnost profesorja D. W. Heringea je, da navije vsak dan 2000 ur.

772 različnih vozlov

za uporabo in nakit zna zavezati stotnik I. N. Patton v Miami na severnoameriškem polotoku Florida.

105 let star možki dolarski milijonar.

Te dni je podeloval 105 letni Irec okrog en milijon dolarjev, katere mu je zapustil oddaljeni sorodnik, ki se je bil izselil pred davnimi leti v Združene ameriške države. Slučaj omenjene dedščine je vzbudil v domovini srečnega dediča največje zanimanje. Vse je bilo radovedno, kaj neki bo počel nad stoletni starček s tolikim denarjem. Ko so ga vprašali, kako in kaj bo z njim, ker je postal milijonar, je odgovoril: »Živel bom zanaprej, kakor sem doslej. Pil bom kislo mleko, jedel črni kruh in vsak dan bom napravil daljši sprehod, da mi kosti povsem ne zarjavijo. To je edino pametno, kar zamorem ukreniti z milijonsko dedščino.«